

О махјонгу као игри судбине

Наслов је преузет од истоимене популарне компјутерске игрице која за поднаслов или допунско објашњење има синтагму „игра судбине“. Игра се плочицама сличним онима за домино само што се на овим, уместо тачкицама означених бројева налази неколико различитих скупова идеограма: неки се састоје од апстрактних симбола, други од сликовних тако да подсећају и на карте – чак и оне за тарот. Плочице поређане на виртуелној табли образују конструкције најразличитијих облика и треба их спаривати кликом миша тако да нестају са екрана, две по две. На крају би требало да све буду склоњене. Мери се време, праве се листе најуспешнијих играча. Можете чак и сами да направите неку конструкцију и да је понудите другим играчима. Напредује се по разредима названим по источњачким симболима, као бакарни тигар, дијамантски пацов, смарагдна змија...

Овде је реч о покушају постављања једних уз друге различитих утисака о историјским околностима, пре него догађајима, и личностима, најчешће оним из другог плана или неодређенијим, блеђим од конвенционалне, уобичајене слике. Мање упадљиве појаве су можда управо оно што је допринело да у неком тренутку историја узме овај или онај ток. Да би се добили контраст, перспектива и слика историјског контекста уопште, неретко су убациване управо оне најкрупније чињенице и личности, као репер. Има и одломака из књижевних текстова, као и из речника – језичких, филозофских, религијских. Морални хаос и бесмисао нашег доба су вероватно, ипак, привид али морају имати свој извор у вишеструкој и веома сложеној *игри судбине* на Балкану: понекад то изгледа као неконвенционални плес Исидоре Данкан а понекад као проста коцка римских војника. Све друго, сви други облици игре се такође овде могу наћи и доприносе свему ономе што зовемо „наша реалност“. То је, наиме, полазна тачка гледишта, односно угао гледања ових текстова – зато се не представљају само околности и догађаји на Балкану, већ и из читавог света: сви они понекад утичу на нашу, овдашњу реалност.

Уз све наведено треба узети у обзир да је аутор текстова, када је о историји реч, потпуни аматер, са знањем тек нешто изнад просека. Ипак, иако наша историјска публицистика доживљава процват, обичан човек је још далеко од довољне информисаности о историји „ових простора“, као и о проласцима „кола историје“, редовним и нередовним. Народна поезија је неретко замена за историјске чињенице што је понекад и увредљиво. Можда смо због тога тако често несигурни у својим изборима па чак и у представи о томе шта је то што заправо хоћемо. Надам се да ће ови текстови послужити информисању, па и забави читалаца и да ће тако допринети лакоћи сналажења у нашим замршеним балканским околностима.

Б. Н.

18. март 2013.